

Дописи.

ТО МИ ВАМ НЕ ЗАБУДЕМО. Чуті те саме гавкання пса. П'ять днів сумарний вітер злив ся.

Moose Jaw, Sask.

Прощу дописати моїх кілька стрічок про наших Українців в "Укр. Роб. Вісти" в 6 і 7 числі закривають про свою брудну роботу тим, що нападають на нашу часопис, яку читаємо і підтримуємо своїми грошима. Щоби не викликали підозри в українському загалу, чому вони мовчать про всі ті зради, які допустили їх "світові" в Україні і на Україні над українським народом, вони починають підносити нарочито пустий крик проти "Укр. Роб. Вісти", що брудно вони не робили? Ні, панове, вони не руйнують, а будують, освідомляють нас, ведуть нас до кращого життя, не в темноту, як се ви робите, чи не подобає ся, що "У. Р. В." сповідають дружбу з робітниками і їх народностей без різниці? Чи в сім є щось злого? А чому ваш редактор набрав був собі до свого "інтерв'ю" аж кілька жидів? О, нас розумію, чому про се не зазначає, бо він набрав собі жидівських інтерв'ю, а не робітників, а ви намагаєтесь тільки проти єдиних робітників з робітниками. Звичайно, справ з раптом знає ся, а тобто "жидівська зебра".

Ви панове намагаєтесь на нашу часопис, і просувате ся так далеко, що поришете її аж з канадськими інженерами "Руським Народом" чи укр. робітників на три групи, і ви читаете "Укр. Роб. Вісти" підтримують їх своїми грошима, знаєте вологоманів, яничарам, іскрофобам і іншим брудним людям і кажете, що "се не треба забувати"? Ні, ні, українські робітники вам се не забути і забути! Ви мабуть не думали над тим, що "Укр. Роб. Вісти" се не приватна газета якогось шерошів, (як приміром "Укр. Голос"), котрі проти волі своїх читачів надають її такій або іншій групі: ви не думали про те, що "Укр. Роб. Вісти" є власністю всіх укр. робітників в Канаді, які хотять читати газету, бо вдержують її своїми грошима і годять ся з її напрямом, або еси би не годились, то вона то не існувала б? І ви збохтели єсти, що ті "жидівські" робітники, (штуківачі — зам. редакції) які читають і підтримують свою газету, називають ся "жидівськими" і подібно їм виставляють? Я уявляю вас, що ні вони, ні укр. робітники взагалі маю се не забувати, що всі самі сказали: "Се не треба забути". Будемо тримати ся на будуче вашої рецепти, бо мені все таки чогось здає ся, що ви загалом закладає від вас, панове "Укр. Голосу", а ви від загалу.

Робітник І. Б. Я.

СОН.

Мені снилось ся сон — був в країні свободи, де все гарно і не чути егоні, як нема крики й незгоди.

Де всі живуть там щастливо, сон п'ятий там в просторі, де всі річки — хлопцеві й дітя, де нема замків і доріж.

Де старі нема, нема рабів, де усі рівна доля, де нема грошей, нема каліди, де праця для всіх і воля.

Де все так славно жите й труд, буди, цвіти і вся природа, де легко в кожного душа гряде, де всі рівна судба — свобода.

Сниться мені так солодко, що я німа там мов у раю, де весь тепер лід народив ся про минувшій мов не знаю.

Нараз проснув ся я чую спів, що пре мій сон в моїх баченнях, і поза нею (з винятком сон) та щож побачив в заключеню?

В котрім мене той сам сучер, той самий сніг у вікно бив ся.

ПРЕНУМЕРУЙТЕ СОБИ "МОЛОТ" САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ЧАСОПИСЬ. Передплата — \$1.00 на рік, 5 шт. поодинокі-числа. "МОЛОТ" NEW YORK, N. Y.

що приставив себе на сміх, і зніхнувши по попісках, забрав манатки і виїхав в офіс. На другий день рано вислав клерка в книжкову по колекту на дальнє місце, одиак робітники відмовили ся від жертв всі як один, кажучи: Ви ще молодий, може сам на себе працювати; хай бере шукати і але сніг прокидає, тут все одиак брало робітників, най не псує за дармо хліба витвореного грошою і доводило працювати. Лучше сєй хліб повернути для домашніх звірат, то з них більше користі буде нам з прієрв'я. Клерк відійшовши без нічого, тільки поредав йому, що сказави робітники. Почувши се прієрв, замишу торбу з святими листками на плечі і позад ся в сїлох.

З таких і подібних-случаїв-можна легко прийти до заключеня, що тепершня атмосфера нік не сприяє насладжуваню християнству і по-пільській моралі з перед 2000 літ. Мораль їхніх попередників типу Авраамів, Лотів і ін подібних сама себе вбиває.

Дмитро Іваниць.

М. Тарновський.

ДЛЯ СВІТА. І що-ж в світлі кривде. Як для світа жити. З людьми працювати. На ривні як брат?

І що-ж бо миліше. Як правду любити; Ту правду, що ліне З робітничих хат?!

ПОСМЕРТНА ЗГЛІДКА.

Нордл'андс. Онт.

Дорогі Товариші! Дня 14-го лютого помер тут наш сьвідомий тов. Н. Токар. Покійний боров ся з смертю доклав дід без жару, який належить ся слабому. Незнана нам слабість забрала з поміж нас улюбленого товариша і сина стареньких родичів в старім краю.

Тут в сінх кемах гинуть, наш Товариші в боях і голоді. Слабість бреше; а компанія помочи не дає. Хорі багатьох, шоби їх відсалти до ближнього шпиталю, де вони дістали би ліпшу лікарську опіку, одначе сего ніхто не слухає.

Декарті товариші робітники борять ся з смертю в зимних компанійних кемах і нікому тут відпустити ся за ними. Є тут компанійний лікар, але про се не вартя й писати.

По утраті нашого товариша Токара, кожда насуває ся думка до голови: Як довго се прийде ся робітникам поневірати про ривніх затишних та зносиви злидні і муки? Де нас вихід? І мимоліть нахолоди відбійлять: Наш вихід з нинішнього положеня держити тільки в організації і робітничій єдності.

Ми всі робітники з Нордл'андс відчуваємо наш жал над передчасною смертю покійного товариша. Спів наш Товаришу — Земля Тобі пером.

В. Сунак.

ПОМАГАЙМО СВОІЙ ПРЕСІ І ГОЛОСІ ІНСТІТУЩІ. Недавно тому я почав читати "Укр. Робітничі Вісти", видавані в Вінніпегу. Про перчаткою кількох чисел висце згадані часописи я прийшов до переконаня, що з неї можна чогось корисного научити ся, що ся часопис вказує робітникам лінійний шлях до кращої долі. Коли ми, робітники станемо читати висце згадану часопис, тоді зрозуміємо клясову боротьбу і повернувшись до старог краю як робітники сьвідомі своїх інтересів, станемо з тамошніми робітниками, рука в руку до боротьби проти капіталу.

Поможімо їм усунути капіталізм раз на все, а на його місце утворити систему де не буде панів і рабів.

Приходить ся мені також заглядати і про жертви, які спливають ся шедро на пресовий фонд "Укр. Роб. Вісти" і "Укр. Робітничі Вісти" Ді в Україні. Дуже мене се тішить, що українські робітники в Канаді піднеслись до того уровня, що зрозуміли вартість своєї робітничої сьвідомості і своїми жертвами побудували так величавий дім, який українські робітники в Канаді можуть дійсно пишатися ся.

Тепер відзнаюв ся до тих робітників, котрі се не жертвували ні на пресовий фонд "Укр. Роб. Вісти" ні на сплату догу, який се тяжить на У. Р. В. в Вінніпегу. Товариші робітники! Ще багато є між нами, що не дає ні цента на висце згадану цілю, а є товариші, які вже аж за багату жертвували. Поможіть нашій робітничій часописі "Укр. Роб. Дому"! Громада по витті, таї бланкові сорочка — кажє пословичи. Читайте і перелажуйте свою робітничу часопис в буржуазні часописи киньте гет, шоб і салду по них не осталися.

При кінш я не відкажусь і до своїх односельчан. Товариші, одностайно! Чи не сором вам, що пережидувати дуже низько сінх жертвувачів і не бачити між тисячами єм одного з вас? Не вжеж ні се так несьвідомої своєї інтереси? Чи-ж не сором вам лишилось по залу? Ану, покажіть що і ви хлюпці! Не ждуйте по кілька доларів на так важну справу як підмога на видавану часопис і на сплатену догу к нашу сьвітланю, а тоді я сьмілю

кажу: — "З нашого села робітників також "сьвідомі своїх інтересів". При сінх кінш свою допис і подякуював всіх читачів "У. Р. Вісти". Ваш в борі за країну дола, І. Гавриак.

До товаришів з сьвідомого повіту. Товариші з Велдана і дождовичів, сін! Хочу віддати думку що до нашог повертати зайві в поодинокі, бо тоді лемше кожного обертати де лише власть ся і в сїлох проводять ся з чоловіком як з сьвідомим. Я думаю, що як будемо вибирати ся з відсалти до Галиччини то тільки сьвідомі робітники. Сін ми задемонструємо перед тим, що тільки знісли на наш державно-запорожаний цент. Між нами прієрв є, вже досте сьвідомі одиначи, що зможуть обганяти від нас нелюбих прієрв. Покажіть бо дий при відсалти, що ми не "галішени", а сьвідомі українські прієрв. Приходить на днх до мене поштів і питає: Чи є тут се багато галішени в сін місцевості? — Нема, кажу, бо я не знаю навіть де є той край, що подібний "шитоф" родить ся. Значить ся, попутують за сін "шитофом", бо як кажуть, се був коліс добрий—"матеріал" до всего і для всіх. Тільки їх менше вже, тож стараво ся, шоби їх такі вже більше і не було. На їх місці мають бути всі і всоди сьвідомі українські робітники. А тамки нам треба і до старог краю вертати. Тільки пам'ятаймо се раз, що не одиначи, а сьвідомі вкупі. Покажіть всім, що ми такі розуміємо організацію, що нас дучше пролетарська сьвідомість в оди сьміле рідити.

Хвална Редакція! Я не можу прислати вам на час передлатки на сльдоющий рік, бо мое фінансове положеня тепер дуже мізерне. Прощу не стримувати мені вискази так дорожю часопис, бо читачи її я чуо себе нечєб сьвідомий думок і тлом. Коліс давнійш, коли я ще не читав робітничої часописи, я не мів собі відповісти на се питанє: Чому то той робітник, що працює з дня на день не може вижити як слід, а коли перестане робити, хобіт і на дого — гине з голоду? Знова є люди, котрі не працюють ніколи, одначе живуть розкошію і гоїно, шє мільйони агромаждуть. Се все мені я-кось не могло помістити ся в голові і я не міг собі на те відповісти. Тепер я вже знаю. Я тепер зрозумів, що витворені робітником продукції заборює одиначи, а в замку дають робітникам лише тільки, шоби як буди прожити болей той же сін в сінх прієрв — а лостріє сін чі окаливі та не зможе працювати тоді то вже мусити під лотом гинуть. Вн тоді нікому вже не здаєт. Ось сего я навчив ся! Сего я не додивав ся з буржуазних часописів, які тут видають ся для затемнюваня голів українських робітників, але дівав ся про се аж доперва тоді, коли почав читати робітничу часопис.

Приходить ся мені заглядати й про се, що тут се є много рабів, з яких послідку шкуру другі, а вони зносять се покірно. Сі раби працюють ся аж тоді, як їх повиникають з мавина, як вони лишуть ся без роботи та куска хліба. Сі раби не люблять мене за те, що я не попіраю таких як Петлюра. Ні я не буду покірний петлюристів та і подібних — бо вони мені здоров'є відбирають, а по смерті не об'являють. Ні, темні раби! Я не буду попірати жидних патентованих патріотів-петлюристів. Сі "патріоти" вже напхали свої широкі кишені вашими доларями, а ви даєте їм се більше, даєте!

На сін кінш і с'юро, що вже не далекій той час, коли й найтемніший робітник отворить свої-аспаний очі, і нічне дивити ся на сьвітло зорю та розумію.

Ваш в борі за країну дола, П. Єліський.

Довгі стоїть стогнала робітничая кляса під капіталістичним ярмом — кайдани, тюрем, заторога — се все було призначене для робітників. Робітник неорганізований не міг вивратись з китів капіталізму, а капіталізм покоритовуєчи сін сям, держав робітничка се перебивє в своїх китях аж до нинішніх часів.

Нині робітник вже прозріває. Він зрозумів слова великого учителя. Карла Маркса: "Робітники всьх країв єдились". Ви не маєте нічого до строєня крім кайданів". Зустріла капіталістичної кляси аби сплинути подібностей похід робітничку та пини на нині, бо робітники зрозуміли себе і подали собі руки і тепер вже жадні сила не стримає їх.

Український народ бідував дого під пануванем польської шляхти, а відтак цар-като. Се ширхатя се й нині всіля зарбати Галичину в сьвоє "опіку" але се не надоло, Український робітник і селянин подади собі дружно руки і разом усунуть все те, що було їм на заваді, а тоді заведуть собі над який ім завоює ся. Тільки оди невіс, що захо-

намі польськими чи в "своім" розшувуть ся раз на лєс. Г. Максимовський.

Хвална Редакція! Залучую \$2.00 на дальнє передлату "У. Р. В.". Думаю, що не відмовите мені місця на сторінках своєї часописи сказати пару слів. Я хоту сказати дещо про "світ". Світ до сьвого.

— Як нам звісно всім робітникам і фермерам, що доларові підріоти любують ся дуже в кінці "Світ до сьвого". Вони постійно репетують нам сей кляч, бо сей спосіб їм найлучше поплачуєть ся. Несьвідомий робітник чи фермер дає ся легко заплати на сін динні слова і на кляч "світ до сьвого", або "помогайте своїм" синам своєї гроди запроваджені долари на ривні "народні ціни". Ану, покажіть патентовані патріоти, що ви зробили для українського народу за так догий час? Де сї фонди, що ви зборили на Іванка та на Гринька? Де той черт-міліонеров фонд? Не маєте віддати злати справозданє з тих фондів? І ви, лінемери думаете, що український народ вічно буде кинуте у невідьсти, що ви вічно будете його визнакувати? Ні, сего вже досте! Не задріте ви вже більше нас своїми лінемерними клячями. Ви закладаєте тепер церкви для українського народу в Канаді. Не вже у вас нема і крихтики сорому? Так ви, гіпокрити, не бачите, що цілий старий сьвіт летить стріголою у бездогню пропасть разом з церквами, з помиями і з папями, а ми, мов на сьвіт укр. народи стареєть се напунити дому нійби то "своїх" прієрв! Не вжеж ви на сьвіткі сінні та загомоніли, що я не бачите, що докрути вас діє с'я? Бачите ви, бачите! Ви знаєте се, як ривнож знаєте, що наближає ся той день, коли всі працюючі люди прозріють і скажуть нам: яосити!

Робітник. Мое замітка. Дана, Саск.

Хвална Редакція! Хочу звернути увагу тим товаришам з Читальні ім. І. Франка, що в час сьвіт кодували в читальні ім. Тар. Шевченка і товариші, що закладають гроші повертати на Укр. Робітничий Дім у Вінніпегу. Я думаю, що вони забули се зробити і я їм пригадую ра сторінках нашог часописі.

Хвална Редакція! Я не можу прислати вам на час передлатки на сльдоющий рік, бо мое фінансове положеня тепер дуже мізерне. Прощу не стримувати мені вискази так дорожю часопис, бо читачи її я чуо себе нечєб сьвідомий думок і тлом. Коліс давнійш, коли я ще не читав робітничої часописи, я не мів собі відповісти на се питанє: Чому то той робітник, що працює з дня на день не може вижити як слід, а коли перестане робити, хобіт і на дого — гине з голоду? Знова є люди, котрі не працюють ніколи, одначе живуть розкошію і гоїно, шє мільйони агромаждуть. Се все мені я-кось не могло помістити ся в голові і я не міг собі на те відповісти. Тепер я вже знаю. Я тепер зрозумів, що витворені робітником продукції заборює одиначи, а в замку дають робітникам лише тільки, шоби як буди прожити болей той же сін в сінх прієрв — а лостріє сін чі окаливі та не зможе працювати тоді то вже мусити під лотом гинуть. Вн тоді нікому вже не здаєт. Ось сего я навчив ся! Сего я не додивав ся з буржуазних часописів, які тут видають ся для затемнюваня голів українських робітників, але дівав ся про се аж доперва тоді, коли почав читати робітничу часопис.

Приходить ся мені заглядати й про се, що тут се є много рабів, з яких послідку шкуру другі, а вони зносять се покірно. Сі раби працюють ся аж тоді, як їх повиникають з мавина, як вони лишуть ся без роботи та куска хліба. Сі раби не люблять мене за те, що я не попіраю таких як Петлюра. Ні я не буду покірний петлюристів та і подібних — бо вони мені здоров'є відбирають, а по смерті не об'являють. Ні, темні раби! Я не буду попірати жидних патентованих патріотів-петлюристів. Сі "патріоти" вже напхали свої широкі кишені вашими доларями, а ви даєте їм се більше, даєте!

На сін кінш і с'юро, що вже не далекій той час, коли й найтемніший робітник отворить свої-аспаний очі, і нічне дивити ся на сьвітло зорю та розумію.

Ваш в борі за країну дола, П. Єліський.

Довгі стоїть стогнала робітничая кляса під капіталістичним ярмом — кайдани, тюрем, заторога — се все було призначене для робітників. Робітник неорганізований не міг вивратись з китів капіталізму, а капіталізм покоритовуєчи сін сям, держав робітничка се перебивє в своїх китях аж до нинішніх часів.

Нині робітник вже прозріває. Він зрозумів слова великого учителя. Карла Маркса: "Робітники всьх країв єдились". Ви не маєте нічого до строєня крім кайданів". Зустріла капіталістичної кляси аби сплинути подібностей похід робітничку та пини на нині, бо робітники зрозуміли себе і подали собі руки і тепер вже жадні сила не стримає їх.

Український народ бідував дого під пануванем польської шляхти, а відтак цар-като. Се ширхатя се й нині всіля зарбати Галичину в сьвоє "опіку" але се не надоло, Український робітник і селянин подади собі дружно руки і разом усунуть все те, що було їм на заваді, а тоді заведуть собі над який ім завоює ся. Тільки оди невіс, що захо-

намі польськими чи в "своім" розшувуть ся раз на лєс. Г. Максимовський.

Хвална Редакція! Залучую \$2.00 на дальнє передлату "У. Р. В.". Думаю, що не відмовите мені місця на сторінках своєї часописи сказати пару слів. Я хоту сказати дещо про "світ". Світ до сьвого.

— Як нам звісно всім робітникам і фермерам, що доларові підріоти любують ся дуже в кінці "Світ до сьвого". Вони постійно репетують нам сей кляч, бо сей спосіб їм найлучше поплачуєть ся. Несьвідомий робітник чи фермер дає ся легко заплати на сін динні слова і на кляч "світ до сьвого", або "помогайте своїм" синам своєї гроди запроваджені долари на ривні "народні ціни". Ану, покажіть патентовані патріоти, що ви зробили для українського народу за так догий час? Де сї фонди, що ви зборили на Іванка та на Гринька? Де той черт-міліонеров фонд? Не маєте віддати злати справозданє з тих фондів? І ви, лінемери думаете, що український народ вічно буде кинуте у невідьсти, що ви вічно будете його визнакувати? Ні, сего вже досте! Не задріте ви вже більше нас своїми лінемерними клячями. Ви закладаєте тепер церкви для українського народу в Канаді. Не вже у вас нема і крихтики сорому? Так ви, гіпокрити, не бачите, що цілий старий сьвіт летить стріголою у бездогню пропасть разом з церквами, з помиями і з папями, а ми, мов на сьвіт укр. народи стареєть се напунити дому нійби то "своїх" прієрв! Не вжеж ви на сьвіткі сінні та загомоніли, що я не бачите, що докрути вас діє с'я? Бачите ви, бачите! Ви знаєте се, як ривнож знаєте, що наближає ся той день, коли всі працюючі люди прозріють і скажуть нам: яосити!

Робітник. Мое замітка. Дана, Саск.

Хвална Редакція! Хочу звернути увагу тим товаришам з Читальні ім. І. Франка, що в час сьвіт кодували в читальні ім. Тар. Шевченка і товариші, що закладають гроші повертати на Укр. Робітничий Дім у Вінніпегу. Я думаю, що вони забули се зробити і я їм пригадую ра сторінках нашог часописі.

Хвална Редакція! Я не можу прислати вам на час передлатки на сльдоющий рік, бо мое фінансове положеня тепер дуже мізерне. Прощу не стримувати мені вискази так дорожю часопис, бо читачи її я чуо себе нечєб сьвідомий думок і тлом. Коліс давнійш, коли я ще не читав робітничої часописи, я не мів собі відповісти на се питанє: Чому то той робітник, що працює з дня на день не може вижити як слід, а коли перестане робити, хобіт і на дого — гине з голоду? Знова є люди, котрі не працюють ніколи, одначе живуть розкошію і гоїно, шє мільйони агромаждуть. Се все мені я-кось не могло помістити ся в голові і я не міг собі на те відповісти. Тепер я вже знаю. Я тепер зрозумів, що витворені робітником продукції заборює одиначи, а в замку дають робітникам лише тільки, шоби як буди прожити болей той же сін в сінх прієрв — а лостріє сін чі окаливі та не зможе працювати тоді то вже мусити під лотом гинуть. Вн тоді нікому вже не здаєт. Ось сего я навчив ся! Сего я не додивав ся з буржуазних часописів, які тут видають ся для затемнюваня голів українських робітників, але дівав ся про се аж доперва тоді, коли почав читати робітничу часопис.

Приходить ся мені заглядати й про се, що тут се є много рабів, з яких послідку шкуру другі, а вони зносять се покірно. Сі раби працюють ся аж тоді, як їх повиникають з мавина, як вони лишуть ся без роботи та куска хліба. Сі раби не люблять мене за те, що я не попіраю таких як Петлюра. Ні я не буду покірний петлюристів та і подібних — бо вони мені здоров'є відбирають, а по смерті не об'являють. Ні, темні раби! Я не буду попірати жидних патентованих патріотів-петлюристів. Сі "патріоти" вже напхали свої широкі кишені вашими доларями, а ви даєте їм се більше, даєте!

На сін кінш і с'юро, що вже не далекій той час, коли й найтемніший робітник отворить свої-аспаний очі, і нічне дивити ся на сьвітло зорю та розумію.

Ваш в борі за країну дола, П. Єліський.

Довгі стоїть стогнала робітничая кляса під капіталістичним ярмом — кайдани, тюрем, заторога — се все було призначене для робітників. Робітник неорганізований не міг вивратись з китів капіталізму, а капіталізм покоритовуєчи сін сям, держав робітничка се перебивє в своїх китях аж до нинішніх часів.

Нині робітник вже прозріває. Він зрозумів слова великого учителя. Карла Маркса: "Робітники всьх країв єдились". Ви не маєте нічого до строєня крім кайданів". Зустріла капіталістичної кляси аби сплинути подібностей похід робітничку та пини на нині, бо робітники зрозуміли себе і подали собі руки і тепер вже жадні сила не стримає їх.

Український народ бідував дого під пануванем польської шляхти, а відтак цар-като. Се ширхатя се й нині всіля зарбати Галичину в сьвоє "опіку" але се не надоло, Український робітник і селянин подади собі дружно руки і разом усунуть все те, що було їм на заваді, а тоді заведуть собі над який ім завоює ся. Тільки оди невіс, що захо-

намі польськими чи в "своім" розшувуть ся раз на лєс. Г. Максимовський.

Хвална Редакція! Залучую \$2.00 на дальнє передлату "У. Р. В.". Думаю, що не відмовите мені місця на сторінках своєї часописи сказати пару слів. Я хоту сказати дещо про "світ". Світ до сьвого.

— Як нам звісно всім робітникам і фермерам, що доларові підріоти любують ся дуже в кінці "Світ до сьвого". Вони постійно репетують нам сей кляч, бо сей спосіб їм найлучше поплачуєть ся. Несьвідомий робітник чи фермер дає ся легко заплати на сін динні слова і на кляч "світ до сьвого", або "помогайте своїм" синам своєї гроди запроваджені долари на ривні "народні ціни". Ану, покажіть патентовані патріоти, що ви зробили для українського народу за так догий час? Де сї фонди, що ви зборили на Іванка та на Гринька? Де той черт-міліонеров фонд? Не маєте віддати злати справозданє з тих фондів? І ви, лінемери думаете, що український народ вічно буде кинуте у невідьсти, що ви вічно будете його визнакувати? Ні, сего вже досте! Не задріте ви вже більше нас своїми лінемерними клячями. Ви закладаєте тепер церкви для українського народу в Канаді. Не вже у вас нема і крихтики сорому? Так ви, гіпокрити, не бачите, що цілий старий сьвіт летить стріголою у бездогню пропасть разом з церквами, з помиями і з папями, а ми, мов на сьвіт укр. народи стареєть се напунити дому нійби то "своїх" прієрв! Не вжеж ви на сьвіткі сінні та загомоніли, що я не бачите, що докрути вас діє с'я? Бачите ви, бачите! Ви знаєте се, як ривнож знаєте, що наближає ся той день, коли всі працюючі люди прозріють і скажуть нам: яосити!

Робітник. Мое замітка. Дана, Саск.

Хвална Редакція! Хочу звернути увагу тим товаришам з Читальні ім. І. Франка, що в час сьвіт кодували в читальні ім. Тар. Шевченка і товариші, що закладають гроші повертати на Укр. Робітничий Дім у Вінніпегу. Я думаю, що вони забули се зробити і я їм пригадую ра сторінках нашог часописі.

Хвална Редакція! Я не можу прислати вам на час передлатки на сльдоющий рік, бо мое фінансове положеня тепер дуже мізерне. Прощу не стримувати мені вискази так дорожю часопис, бо читачи її я чуо себе нечєб сьвідомий думок і тлом. Коліс давнійш, коли я ще не читав робітничої часописи, я не мів собі відповісти на се питанє: Чому то той робітник, що працює з дня на день не може вижити як слід, а коли перестане робити, хобіт і на дого — гине з голоду? Знова є люди, котрі не працюють ніколи, одначе живуть розкошію і гоїно, шє мільйони агромаждуть. Се все мені я-кось не могло помістити ся в голові і я не міг собі на те відповісти. Тепер я вже знаю. Я тепер зрозумів, що витворені робітником продукції заборює одиначи, а в замку дають робітникам лише тільки, шоби як буди прожити болей той же сін в сінх прієрв — а лостріє сін чі окаливі та не зможе працювати тоді то вже мусити під лотом гинуть. Вн тоді нікому вже не здаєт. Ось сего я навчив ся! Сего я не додивав ся з буржуазних часописів, які тут видають ся для затемнюваня голів українських робітників, але дівав ся про се аж доперва тоді, коли почав читати робітничу часопис.

Приходить ся мені заглядати й про се, що тут се є много рабів, з яких послідку шкуру другі, а вони зносять се покірно. Сі раби працюють ся аж тоді, як їх повиникають з мавина, як вони лишуть ся без роботи та куска хліба. Сі раби не люблять мене за те, що я не попіраю таких як Петлюра. Ні я не буду покірний петлюристів та і подібних — бо вони мені здоров'є відбирають, а по смерті не об'являють. Ні, темні раби! Я не буду попірати жидних патентованих патріотів-петлюристів. Сі "патріоти" вже напхали свої широкі кишені вашими доларями, а ви даєте їм се більше, даєте!

Dr. C. J. BERMACK ФІЗИК — ХІРУРГ — СПЕЦІАЛІСТ. Оператор від зариваних хоріх мужчин і жєнщин. Резиденція: 292 СТЕЛА ЕВНЮ, — Телефон Рез. Ст. Дж. 1250. Офіс: 374 СЕЛКІРК ЕВНЮ, — Телефон офісу: Ст. Дж. 3578. Через довгий час практикував в Канаді в Нью Йорку, в Вінніпегу в Дженерал Госпіталі і через оди рік в Ванкувер. УРЯДОВІ ГОДИНИ: — від 2 — 4 по пол.; від 7 — 8:30 вечер.

НАЙБІЛЬША УКРАЇНСЬКА КРАВЕЦЬКА РОБІТНЯ В ЕДМОНТОНІ!

Ціни матеріалів підходять з кожним днем. В Європі майже не можна дістати убранных за ніяку ціну. Тому, всі хто хоче замешкати тут в Канаді так і ті хто хоче повертати до старог краю замовляйте собі убрания за низьку